

Tygodnik Gospodarczy

WYDAWNICTWO

IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W POZNANIU

Organ publikacyjny Wojewódzkiego Wydziału Apropowizacji i Handlu, Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieślniczej w Poznaniu

Rok II

8 czerwca 1946

Nr 23

Dodatkowy podatek dochodowy dla przedsiębiorstw

W sierpniu ubiegłego roku samorząd jak i przedstawiciele życia gospodarczego mieli sposobność dania wyrazu stanowisku ich wobec projektowanego wówczas dekretu o podatku dochodowym, zwłaszcza zaś wobec zamierzonego wprowadzenia tzw. Działu III o przelewach w formie odprowadzenia do Skarbu Państwa nadmiernego zysku.

Zapoznanie Czytelników ze stanowiskiem sfer gospodarczych (podzielanym zresztą w dużej mierze przez lokalne władze skarbowe) i osiągniętymi w tym zakresie wynikami stanowić ma wyraz zapewnienia, iż istnieją nieraz możliwości wyperswadowania czynnikom centralnym pewnych posunięć, które mogłyby katastrofalnie zaważyć na odbudowie gospodarczej kraju.

Przedstawiciele życia gospodarczego zajęli wobec tego projektu stanowisko zasadniczo negatywne, zmierzające w kierunku zupełnego zaniechania wprowadzenia instytucji przelewów lub w kierunku wprowadzenia daleko idących ograniczeń na korzyść życia gospodarczego.

Stanowisko to oparto na następujących momentach:

Objęcie w początkowej fazie, po usunięciu okupanta w tutejszym okręgu, niemal całości gospodarki przez tymczasowy zarząd państwowy, doprowadziło przy nie dość jasnym skonkretyzowaniu sytuacji własności prywatnej do silnego zastojów gospodarczego, który począł ustępować normalizacji stosunków gospodarczych dopiero w związku z wyjaśnieniem szeregu wątpliwości i z ogłoszeniem autorytatywnych decyzji centralnych czynników dyspozycji gospodarczej.

Prywatne życie gospodarcze w miarę wyjaśniania jego pozycji w przyszłej strukturze społeczno-gospodarczej Polski w sensie pozytywnym coraz silniej i coraz intensywniej miało możliwość uczestniczyć w dziele odbudowy gospodarczej tutejszego okręgu.

Wydaje się rzeczą niewątpliwą, że rola małego i średniego czynnika prywatnego, jeśli

w przyszłości nie będzie wzrastać, nie wprowadzi też nieodzownej dla rozwoju gospodarczego dozy inicjatywy i elastyczności.

Powinny być jednak usunięte te trudności i przeszkody, które wynikają z jeszcze niedość precyzyjnych sformułowań lub z pewnych faktycznych posunięć stosowanych w praktyce, które nie są scharmonizowane z ogólną linią polityki gospodarczej Państwa.

Niewątpliwie z korzyścią dla tej linii pozostaje mocne podkreślenie przez Rząd, że inicjatywa prywatna cieszyć się będzie poparciem i ochroną ze strony czynników miarodajnych przy zapewnieniu repywatyzacji drobnych i średnich przedsiębiorstw.

Z chwilą gdy powyższa zasada udziału inicjatywy prywatnej w życiu gospodarczym została jasno i bezspornie przesądzona w sensie pozytywnym, logiczną konsekwencją tego stanowiska musi być zapewnienie gospodarce prywatnej możliwości istnienia i rozwoju.

W przeciwnym razie wspomniana zasada sprowadzałaby się do czysto teoretycznego oświadczenia przy równoczesnym faktycznym eliminowaniu gospodarki prywatnej z zadań prawidłowej dystrybucji gospodarczej Państwa.

Nie ulega wątpliwości, że wprowadzenie w życie projektu o przelewach doprowadziłoby momentalnie do wycofania się z życia gospodarczego inicjatywy prywatnej z jej bezsprzecznie olbrzymimi możliwościami konstruktywnymi i zajęcia znów pierwotnego stanowiska wyczekującego, co oczywiście na dalszym ożywieniu życia gospodarczego odbić by się mogło ujemnie.

Cały projektowany wówczas Dział III pozostawał w rażącej sprzeczności z oświadczeniami czynników rządowych zarówno miejscowych jak i centralnych, w szczególności Ministerstwa Apropowizacji i Handlu co do inicjatywy prywatnej i swobody kalkulacji.

W tym numerze:

Dodatkowy podatek dochodowy dla przedsiębiorstw — Ulgowe stawki podatkowe za r. 1945 dla prowadzących księgi handlowe — Przejmowanie przedsiębiorstw na własność Państwa — Poradnik księgowy (ciągłość prawidłowej księgowości) — Zjazd wikliniarski — Kasowanie znaczków stemplowych — Komunikaty.

W najbliższych numerach:

Podział zysków w przedsiębiorstwach państwowych a podatek dochodowy — Zniżki i zwyzki rodzinne a podatek dochodowy — Kto podlega ubezpieczeniem społecznym — Związki Zawodowe — Poradnik księgowy — Komunikaty.

Stale działają:

Skarbowość — Księgowość — Pieniądz i kredyt — Sprawy socjalne — Komunikacja — Ustawodawstwo handlowe — Administracja przemysłowa — Przemysł — Rzemiosło — Handel.

Jeżeli szczerze zamierza się korzystać z tej inicjatywy prywatnej, to nie może być mowy o tego rodzaju reglamentacji zysków, jak to czynił projekt ustawy.

Jeżeli przy istnieniu takiej ustawy handel prywatny czy przemysł prywatny jeszcze się utrzymał, to zdaje się nie ulegać wątpliwości, że olbrzymia część obrotów nie byłaby uwidoczniata.

Jeżeli Skarb Państwa uważał za słuszne uczestniczenie w zyskach przedsiębiorstwa, to równie słuszne byłoby, ażeby uczestniczył i w stratach przedsiębiorstwa.

Jeżeli zaś z góry nie było wiadome oprocentowanie kapitału własnego ani wynagrodzenia podatnika, który w ten sposób stałby się urzędnikiem swojego własnego przedsiębiorstwa, do którego jako wspólnik, ale tylko do zysku, przystępuje Skarb Państwa, ani premia za ryzyko gospodarcze, które przecież niejednokrotnie wynosi dla danej transakcji 100%, ani wreszcie, co oczywiście podatnika najmniej już interesuje, wynagrodzenie jego za zarządzanie kapitałem uznanym za państwowy, to oczywiście o racjonalności inicjatywy prywatnej w życiu gospodarczym nie ma mowy.

Jeżeli zaś celem projektu było utracenie inicjatywy prywatnej, to wprowadzenie go w życie cel swój niewątpliwie by spełniła a co najmniej spowodowałaby daleko idącą defraudację podatkową.

Projekt m. i. przewidywał ulgi podatkowe dla podatników posiadających na utrzymaniu lub wychowujących dzieci i to aż do całkowitego zwolnienia od podatku łącznie, ustalając równocześnie maksymalną granicę dochodu, mogącego korzystać z ulg, na 120.000,— zł w stosunku rocznym.

Nie ulega wątpliwości, że ulgi te zmierzają do zapewnienia podatnikowi, przez częściowe lub całkowite zwolnienie od podatku, pewnego minimum egzystencji, którego górną granicę ustalono dla dzisiejszego układu stosunków gospodarczych na 120.000,— zł w stosunku rocznym.

W tym stanie rzeczy projekt Działu III o przelewach stał oczywiście w rażącej sprzeczności z intencją i konkretnymi przepisami o ulgach rodzinnych z tej przyczyny, iż jednym pociągnięciem z jednej strony udziela się z uszascznionych przyczyn ulgi podatkowej, a z drugiej — ulgi te niweczy się w całości, wprowadzając bez dolnego ograniczenia pojęcie nadmiernego zysku i obowiązek przelania go do Skarbu Państwa.

W tym stanie rzeczy sfery gospodarcze nie kwestionując zasadności wprowadzenia przelewów w odniesieniu do wielkich dochodów zwłaszcza sektora uspołecznionego, zaproponowały ustalenie jakiejś dolnej granicy dochodu, powyżej której miałyby dopiero zastosowanie przepisu Działu III.

Postulat ten znalazł wreszcie częściowo choćby wyraz w nowej redakcji obowiązującego dekretu o podatku dochodowym sc. w Dziale III.

Nowy dekret w Dziale III przewiduje dodatkowe opodatkowanie dochodów osiągniętych z przedsiębiorstw, jeżeli ustalona według przepisów Działu II nadwyżka lub suma nadwyżek z tego źródła przekracza w stosunku rocznym 400.000,— złotych po dokonaniu potrącenia przewidzianych specjalnie dla podatników tego działu a mianowicie:

1. ofiar na cele naukowe, kulturalne, oświatowe, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej, dobroczynne i ogólnej użyteczności,

2. podatku dochodowego obliczonego według skali art. 18 od nadwyżki lub sumy nadwyżek z przedsiębiorstw.

Jeżeli księgami handlowymi przedsiębiorstw objęte są również i inne źródła przychodów, wyniki wykazane w księgach uważa się za uzyskane z przedsiębiorstw.

Takiemu dodatkowemu opodatkowaniu nie podlegają przedsiębiorstwa państwowe i związków samorządu tery-

torialnego i przedsiębiorstwa będące pod ich zarządem tak objęte jak i nieobjęte planem gospodarczym Państwa, a nadto spółdzielnie należące do związku rewizyjnego.

Podatek wymierza się według następującej skali:

20%	od pierwszych zaczątych 100.000,— zł	ponad 400.000 zł.
30%	od z kolei następnych zaczątych 100.000,— zł	ponad 400.000,— zł
40%	od z kolei następnych zaczątych 100.000,— zł	ponad 400.000,— zł
50%	od z kolei następnych zaczątych 100.000,— zł	ponad 400.000,— zł
60%	od z kolei następnych zaczątych 100.000,— zł	ponad 400.000,— zł
70%	od z kolei następnych zaczątych 100.000,— zł	ponad 400.000,— zł
80%	od reszty dochodu.	

Podatek pobierany według przepisów Działu III wraz z podatkiem przypadającym według przepisów Działu II na nadwyżkę z przedsiębiorstw nie może przekroczyć 80 procent nadwyżki z przedsiębiorstw stanowiącej podstawę opodatkowania.

Przykład (Bibl. Pr. Pod.):

nadwyżka z nieruchomości	350.000,— zł
nadwyżka z przedsiębiorstw	1200.000,— „
dochód	1550.000,— zł

Ustalenie podstawy opodatkowania według przepisów Działu III:

Od nadwyżki z przedsiębiorstw 1200.000,—
odlicza się:

1. ofiary	25.000,— zł
2. podatek dochodowy według skali z art. 18 od zł	
1.200.000,—	600.000,— zł
Podstawa wymiaru:	575.000,— zł
Podatek według Działu III wynosi:	
od pierwsz. 100.000,— zł	ponad 400.000,— zł (20%)
	20.000,— zł
od 75.000,— zł	(30%)
	22.500,— zł
razem	42.500,— zł

Podatek według Działu II i Działu III od nadwyżki z przedsiębiorstw wynosi:

wg. Dz. II od 1.200.000,— zł (50%)	600.000,— zł
wg. Dz. III jak wyżej	42.500,— zł
Razem	642.500,— zł

Ponieważ łączna kwota podatku wymierzonego według Działu II i III wynosi mniej niż 80% nadwyżki z przedsiębiorstw, przeto ustalona kwota nie wymaga korekty.

Podatek według przepisów Działu III nie zostanie pobrany, a pobrany zostanie zwrócony, jeżeli podatnik przedstawi władzy skarbowej zaświadczenie właściwej władzy przemysłowej, że w roku podatkowym wykonał zlecenia wynikające z planu gospodarczego Państwa w szczególności zaś, że dokonał inwestycji zgodnych z planem gospodarczym Państwa.

Przepis ten ma za zadanie rolę wybitnie społeczną, gdyż dzięki niemu podatnicy współdziałający z planem gospodarczym Państwa są uprzywilejowani pod względem podatkowym w stosunku do podatników, którzy swoją działalnością nie przyczyniają się do ogólnego rozwoju gospodarczego Państwa w ramach planu.

Podatek dochodowy według przepisów Działu III płatny jest w terminie wyznaczonym do składania zeznań.

mgr Z. Mielcarzewicz.

Ulgowe stawki podatkowe za rok 1945 dla prowadzących księgi handlowe

Ustawa o podatku obrotowym z r. 1938 przewiduje ulgowe stawki podatkowe dla pewnych grup świadczeń, które udowodnione będą prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi.

Odsyłając czytelników zasadniczo do artykułu w Nr 1 „Tygodnika“ z dnia 5 stycznia 1946 r. pt. „Stawki podatku obrotowego“, przypominamy w krótkości, iż ulgowe stawki podatkowe dotyczą następujących grup obrotów:

1. ze sprzedaży lub wymiany nabytych w tym celu i nieprzerobionych towarów z wyjątkiem sprzedaży w aptekach,
2. ze sprzedaży lub wymiany nabytych towarów, przerobionych przed dokonaniem sprzedaży lub wymiany,
3. ze sprzedaży lub wymiany towarów zarówno przerobionych jak i nieprzerobionych przed sprzedażą lub wymianą w aptekach,

4. z wykonywania przedsiębiorstw wydawnictw książek drukowanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej,
5. ze sprzedaży lub wymiany surowców, półfabrykatów lub wyrobów gotowych, wytworzonych przez podatnika na rachunek własny oraz z własnych materiałów,
6. z czynności kredytowych, z wyjątkiem zysku brutto z operacyj dokonanych obcymi walutami, dewizami, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowymi, czyli obroty osiągnięte w postaci należnych procentów i innych wynagrodzeń za świadczenia kredytowe (np. prowizje komisowe),
7. z wynagrodzenia za przerób lub wytworzenie wyrobów bądź półwyrobów z cudzych materiałów.

Obroty przedsiębiorstw rzemieślniczych:

1. ze sprzedaży lub wymiany surowców, półwyrobów lub wyrobów gotowych, wytworzonych przez rzemieślnika na rachunek własny,
2. z wynagrodzenia za przerób lub wytworzenie wyrobów bądź półwyrobów z cudzych materiałów,
3. za świadczenia usług o charakterze rękodzielniczym.

Z uwagi na specyficzne warunki, w jakich szczególnie na terenie województwa poznańskiego musiało organizować się życie gospodarcze, zachodziła wątpliwość, czy podatnicy, którzy zaprowadzili księgi handlowe nie od początku roku podatkowego lub odrazu z chwilą uruchomienia swych przedsiębiorstw (jeśli uruchomienie nastąpiło w ciągu roku

podatkowego) — lecz w terminie późniejszym, mogą korzystać z ulgowych stawek podatkowych za całość obrotów osiągniętych w ciągu roku podatkowego.

Na zasadzie jednego z aktualnych dziś jeszcze orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego — wspomniane ulgowe stawki podatkowe przewidziane w ustawie z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym, mają zastosowanie jedynie w przypadkach, gdy całość obrotów osiągniętych w ciągu roku podatkowego, udowodniono prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi.

Ustawa bowiem nie dopuszcza podziału roku podatkowego na części, o ile chodzi o stosowanie stawek podatkowych.

Z uwagi jednak na specjalne warunki, w jakich w roku 1945 życie gospodarcze musiało się organizować, oraz w związku z tym, że w całym szeregu przypadków przedsiębiorstwa ze względu na brak odpowiedniego personelu, papieru, druków itp. z konieczności musiały księgi handlowe zaprowadzić w terminach późniejszych, Ministerstwo Skarbu upoważniło władze skarbowe do umarzania na indywidualne podania podatników na podstawie art. 123 ordynacji podatkowej w przypadkach należycie uzasadnionych. różnic między kwotami podatku obliczonymi przy zastosowaniu stawek podatkowych dla nie prowadzących prawidłowych ksiąg a kwotami podatku obliczonymi przy zastosowaniu stawek przewidzianych przepisami dla prowadzących księgi.

Przejmowanie przedsiębiorstw na własność Państwa

Z dniem 22 maja br. weszło w życie rozp. wykonawcze do ust. z 3 stycznia 1946 o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej. Rozporządzenie to nosi datę z 11 kwietnia br. i zostało ogłoszone w nr. 17 poz. 114 Dz. U. R. P.

Organami właściwych ministrów dla spraw przejmowania przedsiębiorstw na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego jest Główna Komisja do spraw upaństw. przedsiębiorstw działająca przy Centralnym Urzędzie Planowania oraz Wojewódzkie Komisje do spraw upaństw. przedsiębiorstw. W skład Głównej Komisji wchodzi poza przewodniczącym powołanym przez przewodniczącego Kom. Ek. Rady Min. oraz zastępcą przewodniczącego powołanym przez prezesa CUP-u jako członkowie delegaci prezesa CUP. oraz zainteresowanych ministrów, poza tym delegaci Prezydium KRN., Komisji Centralnych Związków Zawodowych, Związku Rew. Spółdzielni R. P., Związku Gospodarczego Spółdz. „Społem” oraz Związku Samopomocy Chłopskiej. Samorząd gospodarczy w Komisji Głównej nie jest reprezentowany. W skład Woj. Komisji wchodzi poza przewodniczącym delegowanym przez przewodniczącego Głównej Komisji oraz naczelnikiem Wydz. Przemysłowego odnośnego Urzędu Wojewódzkiego. (Zarządu Miejskiego m. st. w Warszawie lub w Łodzi) lub jego zastępcą jako zastępcą przewodniczącego, — jako członkowie delegaci ministrów reprezentowanych w Głównej Komisji, delegaci Wojew. Komisji Związków Zawodowych. Związku Rewiz. Spółdzielni RP., Związku Samopomocy Chłopskiej oraz dwaj delegaci Izby P.-H. Główna Komisja rozpatruje sprawy w zespole 5-ciu osób, oraz w zespole odwoławczym w składzie 11-stu osób.

Wojewódzka Komisja właściwa jest do przeprowadzania postępowania dot. przejścia na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego, przedsiębiorstw przemysłowych lub kontrolowanych przez obywateli niemieckich lub gdańskich oraz osób, które zbiegły do nieprzyjaciela — z pewnymi wyjątkami, jak również przedsiębiorstw z art. 3 ust. 1 lit. a) pkt. 11, 13, 14, 16 i 17 (browary o zdoln. produkcyjnej powyżej 15.000 hl. rocznie, młyny zbozowe o zdoln. przem. powyżej 15 ton zboża na dobę, olejarnie o zdoln. produk. powyżej 500 ton rocznie wielki i średni przemysł włókienniczy i przemysł poligraficzny) jak również przedsiębiorstw przemysłowych niewymienionych w art. 3 ust. 1 A (zob. „Tyg. Gosp.” nr. 3 z 46 r.), jeżeli zdolne są zatrudnić przy produkcji na jedną zmianę więcej niż 50 pracowników. Na żądanie właściwego ministra przewodniczący Głównej Komisji wyłącza z pod właściwości Wojew. Komisji sprawy poszczególnych przedsiębiorstw i przekazuje je do osobnego postępowania przewidzianego w art. 30.

O miejscowej właściwości Wojewódzkiej Komisji decyduje położenie przedsiębiorstwa.

W postępowaniu przygotowawczym Urzędy Wojewódzkie (zarz. Miejskie m. st. Warszawy i Łodzi) oraz Izby Przemysłowo-Handl. obowiązane są bezzwłocznie (rozp. nie przepisuje ścisłego terminu) sporządzić spisy przedsiębiorstw położonych na ich terenie działania, podlegających upaństw. i przedłożyć je właściwej Wojewódzkiej Komisji. Przewodniczący tej Komisji na podstawie tych spisów sporządza bezzwłocznie wykazy przedsiębiorstw, które przechodzą albo podlegają przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego.

Przewodniczący Głównej Komisji wyda szczegółowe instrukcje dot. sporządzania spisów przedsiębiorstw i ich wykazów, które to instrukcje dotychczas jeszcze się nie ukazały a przynajmniej rąk naszych nie doszły.

Wszelkie władze, urzędy i instytucje państwowe oraz samorządowe, Wojewódzkie Rady Narodowe, Izby Przem.-Handl., osoby prawne prawa publicznego, Wojewódzkie Komisje Związków Zawodowych i Związki Rewizyjne Spółdz. RP. mogą składać w Woj. Komisjach wnioski o wszczęcie postępowania dot. przejścia lub przejęcia na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego. Wnioski te są rozpatrywane na posiedzeniu niejawnym W. K., która decyduje o wpisaniu przedsiębiorstwa do wykazu albo oddała wniosek zawiadamiając o tym wnioskodawcę, któremu służy prawo odwołania do Głównej Komisji (dalej G. K.) w terminie 7-miu dni od daty doręczenia wniosko-dawcy zawiadomienia.

Wykazy przedsiębiorstw sporządzone w myśl powyższych przepisów ogłasza przewodniczący W. K. w Woj. Dzienniku Urzędowym wzgl. w Biuletynie Pełn. Rządu dla Ziem Odzyskanych. Jednocześnie z ogłoszeniem wykazu przewodniczący W. K. ustanowi nadzór państwowy dla przedsiębiorstw objętych wykazem, a nie znajdujących się już pod zarządem państwowym. Właściciele przedsiębiorstw mogą zgłosić zarzuty, że przedsiębiorstwo nie przechodzi albo nie podlega przejęciu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publ. Prawa i zarzuty należy zgłaszać w terminie 30-tu dni od daty ogłoszenia wykazu z załączeniem w miarę potrzeby dowodów. Wykazy przedsiębiorstw, co do których nie zostały zgłoszone w terminie zarzuty, przewodniczący W. K. przesyła właściwemu ministrowi za pośrednictwem przewodniczącego G. K. Co do uprawnień ministra zobacz jeszcze niżej. Właściwy minister ogłasza w Mon. Polskim wykazy przedsiębiorstw przechodzących na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego, oraz wyłączonych z pod kompetencji Wojewódzkich Komisji (o czym wyżej). Jednocześnie z ogłoszeniem wykazu minister ustanowi nadzór państwowy, o ile to już nie nastąpiło.

Prawa i zarzuty co do przedsiębiorstw objętych ogłoszonym w Mon. Polskim wykazem, zgłasza się do G. K. O wpłynięciu zgłoszenia praw lub zarzutów, przewodniczący

tej Komisji zawiadania bezzwłocznie właściwych ministrów. Termin posiedzenia do rozpoznania zgłoszonych praw lub zarzutów wyznacza się tak, aby między dniem doręczenia zawiadomienia o zgłoszeniu a dniem wyznaczonego posiedzenia upłynął co najmniej termin 30-to dniowy.

Wykazy przedsiębiorstw, co do których zgłoszone zostały zarzuty ogłasza przewodniczący W. K. w Wojew. Dz. U. względnie Biuletynie Pełnomocnika Rządu dla Ziemi Odz. Termin posiedzenia W. K. winien być wyznaczony tak, by pomiędzy datą ogłoszenia wykazu a terminem posiedzenia upłynęło nie mniej niż 15 dni. Na posiedzeniu W. K. mają prawo składać wyjaśnienia, zgłaszać wnioski i dowody właściciel przedsiębiorstwa, przedstawiciel Pow. Rady Narodowej wzgl. w miastach wydzielonych przedstawiciel Miejskiej Rady Narodowej, następnie przedstawiciel Miejscowej Rady Związków Zawodowych, zarządca przedsiębiorstwa i inne osoby, które wykazują swój interes prawny i uznane zostaną przez Komisję za zainteresowane w sprawie. W posiedzeniach niejawnych W. K. biorą udział jedynie członkowie należący do 7-miu osobowego zespołu. W. K. może przed wydaniem postanowienia zarządzić dochodzenie, celem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Członkowie Komisji, którzy zostali zgłoszeni mogą zgłosić do protokołu swoje zdanie odrębne z uzasadnieniem.

Na podstawie wyniku postępowania W. K. wydaje postanowienie albo o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu albo o przedstawieniu właściwemu ministrowi wniosku o wydanie orzeczenia o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publ. Postanowienia zapadają zwykłą większością głosów przy głosowaniu imiennym. W razie równości głosów rozstrzyga zdanie, za którym opowiedział się przewodniczący. Postanowienia W. K. ogłasza przewodniczący niezwłocznie w Wojew. Dz. Urz. (Biul. Pełn. Rz. dla Z. O.). Ogłoszenie winno zawierać oznaczenie przedsiębiorstwa, treść postanowienia oraz pouczenie o trybie zaskarżenia. Od postanowień W. K. mogą właściciele przedsiębiorstw oraz inne osoby, urzędy i instytucje wnieść odwołanie do G. K. w nieprzekraczalnym terminie 14-dniowym od daty ogłoszenia postanowienia w Wojew. Dz. Urz. Odwołanie wnosi się do W. K., która wydała zaskarżone postanowienie. Komisja ta przesyła akta sprawy bezzwłocznie do G. K. i zawiadania właściwego ministra o wpłynięciu odwołania. W razie odrzucenia od-

wołania przez W. K., służy zażalenie do G. K. w terminie 7-dniowym od daty zwrócenia skarżącemu odrzuconego odwołania.

G. K. rozpoznaje sprawy na posiedzeniach jawnych, z pewnymi wyjątkami. Wezwanie na jawne posiedzenie G. K. następuje przez ogłoszenie w Mon. Polskim. Główna Komisja może uchylić zaskarżone postanowienie W. K. i przekazać sprawę tej Komisji do ponownego rozpoznania albo też zaskarżone postanowienie zatwierdzić lub zmienić. G. K. postanawia o oddaleniu zgłoszonych praw lub zarzutów względnie o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu. Postanowienie G. K. ogłasza na posiedzeniu przewodniczący zespołu rozpoznającego sprawę, zawiadamia właściwą W. K. właściwego ministra oraz osobę lub instytucję, która wniosła odwołanie. Od postanowienia G. K. oddalającego zarzuty, mogą zainteresowani wnieść odwołanie do zespołu odwoławczego G. K. w nieprzekraczalnym terminie 14-dniowym od daty ogłoszenia postanowienia.

Właściwy minister może niezaskarżone postanowienie W. K. oraz postanowienie G. K. o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu lub oddaleniu wniosku o wpisanie do wykazu przekazać G. K. do ponownego rozpoznania na posiedzeniu plenarnym, a to w terminie dwumiesięcznym od daty wydania postanowienia.

Postanowienia G. K. o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu W. K. ogłasza przewodniczący tej komisji w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym, a postanowienia o skreśleniu przedsiębiorstwa z wykazu ogłoszonego w Mon. Polskim, ogłasza właściwy minister w Mon. Pol. Orzeczenia o przejściu na własność Państwa lub osób prawnych prawa publ. przedsiębiorstw wydaje właściwy minister na podstawie wykazów nadesłanych przez W. K., wykazów ogłoszonych w Mon. Pol. odnośnie przedsiębiorstw, co do których nie zgłoszono praw lub zarzutów, następnie niezaskarżonych postanowień G. K. lub postanowień zespołu odwoławczego G. K. Jeżeli w sprawie właściwych jest dwóch lub więcej ministrów orzeczenie o przejściu lub przejęciu przedsiębiorstwa wydają łącznie właściwi ministrowie. Przedsiębiorstwo przechodzi na własność Państwa z dniem ogłoszenia orzeczenia. Równocześnie właściwy minister zarządzi objęcie przedsiębiorstwa i wyznaczy w tym celu odpowiednie osoby lub organizację gospodarczą.

dr St. W.

Podpisujcie Premiową Pożyczkę na rzecz Odbudowy Kraju

Poradnik księgowego Ciągłość prawidłowej księgowości

Codziennie życie daje nam niezliczoną ilość dowodów, że po macoszemu traktowana księgowość ze strony kierownictwa lub właściciela przedsiębiorstwa przysparza niejednokrotnie kłopoty materialne i dezorganizację. Szczególne znaczenie na tym odcinku ma:

1. ciągłe uzgadnianie toku księgowania z obowiązującym ustawodawstwem,
2. kontrola kosztów prowadzenia przedsiębiorstwa,
3. kontrola wyniku działalności i związana z tym zagadnieniem zmiana majątku przedsiębiorstwa.

Odnosnie ustawodawstwa nie wystarczy li tylko zapoznanie się z samym tekstem, lecz co najważniejsze konieczne są trafna interpretacja, zanalizowanie oraz użytkowanie praktyczne. Gdybyśmy w tej materii nie popełniali zasadniczych błędów, zbyteczna wówczas byłaby obawa przed rewizją ksiąg i ewtl. ich odrzucenie z powodu popełnienia takich błędów, które nie mogą ksiąg kwalifikować jako miarodajnych przy ustaleniu rentowności i dochodowości.

Koszty prowadzenia przedsiębiorstwa uwidocznione w księgach handlowych, mogą być tylko wtedy honorowane, jeśli chodzi o ustalenie dochodu, jeżeli będą utrzymane w

pewnej granicy procentowej w stosunku do wykazanego obrotu. Niewątpliwie koszty te będą przeróżne w poszczególnych przedsiębiorstwach, lecz z drugiej strony niezbyt wielkie wahania znajdziemy uwzględniając rodzaj i zakres działalności. Dane te dadzą się z łatwością ustalić. Wprowadzany stopniowo jednolity plan kont, w którym klasa czwarta jest obrazem kosztów prowadzenia odpowiednio poklasyfikowanych i stanowić będzie klucz wyjściowy dla tych zagadnień.

Koszty prowadzenia przedsiębiorstwa stoją w pewnym charakterystycznym stosunku do osiąganego obrotu np. ze sprzedaży towarów. Im mniejszy osiągamy obrót, tym stosunkowo większe są koszty prowadzenia i na odwrót, w miarę jak zwiększa się obrót, maleją w stosunku odwrotnym koszty. Zjawisko to uzasadniają stałe koszty prowadzenia, które stanowią większą sumę przy niskim obrocie, natomiast nie wzrastają w różnym stopniu z obrotem. Przykładem tego przedstawiona poniżej statystyka zmian kosztów prowadzenia.

Niemniejsze znaczenie posiada stałe i ciągle interesowanie się, czy i jak dokonuje się zmiana majątku czystego przedsiębiorstwa. Trafną odpowiedź osiągniemy jedynie

przy zachowaniu ciągłości prawidłowej księgowości. Zależnie od wielkości przedsiębiorstwa zorganizowanego aparatu księgowego możemy tutaj kontrolę dokonywać w okresach miesięcznych, kwartalnych, a już koniecznie co najmniej po upływie roku gospodarczego. Zmiana czystego majątku pozwala nam stwierdzić położenie gospodarcze, uchronić może od następstw złej gospodarki. Im częściej ten sprawdzian będziemy mieli na uwadze, tym pewniejszy pozytywny wynik.

Przedstawione poniżej zestawienie inwentarzy za 3 okresy gospodarcze z uwzględnieniem inwentarza początkowego pozwala stwierdzić, że przedsiębiorstwo to już przy końcu trzeciego okresu swej działalności zwiększyło o około 30% czysty majątek w stosunku do majątku początkowego.

Tego rodzaju zastawienie za kilka okresów pozwala nam wyciągnąć i cały szereg innych wniosków. Tak np. stwierdzamy, że w pierwszym roku dokonywano transakcyj

kupna i sprzedaży wyłącznie gotówką. Rok następny świadczy o wprowadzeniu obrotu kredytowego, który tym samym przyczynił się do zwiększenia rentowności przedsiębiorstwa, czego dowodem wzrost czystego zysku o zł. 41.500. Ostatni okres dowodzi o zrozumieniu dodatnich usług bankowych. Pogotowie gotówkowe zmalało poważnie ze stanu gotówki w kasie na rzecz zdeponowanej w instytucji kredytowej, która oddaje nieocenione usługi, jeśli chodzi o obrót bezgotówkowy. Zadłużenie przedsiębiorstwa jest najmniekorzystniejsze w drugim okresie: w trzecim znajduje bowiem pełne pokrycie w gotówce znajdującej się w banku i kasie. Okres drugi pokrywa zobowiązania jedynie w wysokości ca. 50% w gotówce, resztę w towarach względnie w sumie naszych krótkoterminowych wierzytelności. Wreszcie trzeci okres dowodzi o zainteresowaniu się rozwojem przedsiębiorstwa na skutek podwyższenia kapitału przez wkład dodatkowy w wysokości zł 400.000,—. Rentowność tej dodatkowej wpłaty ujawni się w następnym i dalszych okresach.

Zestawienie inwentarzy za 3 okresy gospodarcze

	Inwentarz początkowy	Inwentarz końcowy		
		I. okresu	II. okresu	III. okresu
A. Stan czynny				
1. Kasa	500.000,—	219.065,—	401.345,—	115.876,—
2. Banki	—	—	—	1.291.995,—
3. Towary	—	144.110,—	675.455,—	732.105,—
4. Odbiorcy	—	—	157.695,—	96.350,—
5. Ruchomości	—	146.020,—	151.595,—	172.580,—
Razem	500.000,—	509.195,—	1.386.090,—	2.408.906,—
B. Stan bierny				
1. Dostawcy	—	—	841.200,—	1.402.650,—
Razem	—	—	841.200,—	1.402.650,—
C. Zestawienie				
1. Stan czynny	500.000,—	509.195,—	1.386.090,—	2.408.906,—
2. Stan bierny	—	—	841.200,—	1.402.650,—
Różnica	500.000,—	509.195,—	544.890,—	1.006.256,—
mniej wpłata właściciela w danym okresie	—	—	—	400.000,—
plus podjęcia właściciela w danym okresie	500.000,—	509.195,—	544.890,—	606.256,—
Czysty majątek końcowy w danym okresie	—	20.000,—	35.000,—	42.650,—
Czysty majątek na początku danego okresu	—	529.195,—	579.890,—	648.906,—
Czysty zysk za dany okres gospodarczy	500.000,—	500.000,—	509.195,—	544.890,—
	—	29.195,—	70.695,—	104.016,—

Niemniej interesujące jest wyprowadzenie czystego zysku z dokonanego obrotu tj. sprzedaży. Wypracowanie to jest zarazem czynnikiem kontrolnym. W inwentarzu wyżej przedstawionym uwzględnialiśmy wyłącznie składniki

zapasowe i kapitałowe przedsiębiorstwa. W poniżej przedstawionym obliczeniu zachowaliśmy wyłącznie zapas początkowy i końcowy towarów, wprowadzając ponadto składniki wynikowe tj. koszty prowadzenia.

Zysk brutto i netto na podstawie obrotu, zapasów towarów i kosztów prowadzenia przedsiębiorstwa.

T R E S C	Okres I.	Okres II.	Okres III.
Sprzedaż w/g. księgi głównej	367.660,—	1.025.020,—	1.545.126,—
mniej stan początkowy	—	144.110,—	675.455,—
plus zapas końcowy	367.660,—	880.910,—	869.671,—
	144.110,—	675.455,—	732.105,—
mniej zakup w danym okresie	511.770,—	1.556.365,—	1.601.776,—
zysk brutto w danym okresie	451.075,—	1.411.200,—	1.402.650,—
mniej koszty prowadzenia przedsiębiorstwa	60.695,—	145.165,—	199.126,—
zysk netto	31.500,—	74.470,—	95.110,—
	29.195,—	70.695,—	104.016,—

Ostatnie wreszcie zestawienie jest rodzajem statystyki dla przedsiębiorcy i wykazuje:

- a) zwiększenie czystego majątku,
- b) pobrania na cele prywatne,

- c) osiągnięty czysty zysk, składający się ze sumy liczb wykazanych po a) i b),
- d) wysokość kosztów prowadzenia,
- e) osiągnięty obrót po cenie kosztów własnych. Te da-

ne możemy obliczyć z tabelki drugiej, obejmując zapas końcowy od sumy zapasu początkowego i zakupionego towaru w danym okresie. Wzór: (zapas początkowy + zakup) — zapas końcowy, Np. Za okres drugi:

144.110 + 1.411.200 — 675.455 = 879.855,
 f) stosunek kosztów prowadzenia do osiągniętego obrotu po cenie kosztów własnych.
 g) stosunek procentowy czystego zysku do osiągniętego obrotu również po cenie kosztów własnych.

Statystyka zmian czystego majątku, zysku, kosztów prowadzenia i obrotu w kolejnie po sobie następujących okresach.

Okres	Zwiększenie czystego majątku	Pobrania prywatne właściciela	Czysty zysk	Koszty prowadzenia	O b r ó t po cenie kosztów własn.	Stosunek procent.	
						kosztów prowadz.	czystego zysku
I.	9.195,—	20.000.—	29.195,—	31.500,—	306.965,—	10,26	9,51
II.	35.695,—	35.000,—	70.695,—	74.470,—	879.855,—	8,41	8,07
III.	61.366,—	42.650,—	104.016,—	95.110,—	1.346.000,—	7,06	7,72

Przedstawiona statystyka wykazuje stopniowe zwiększenie wszystkich przedstawionych pozycji, za wyjątkiem dwu ostatnich, których klucz procentowy dowodzi o malejących kosztach i zysku. Ten zysk, rzeczą zrozumiałą, maleje jedynie procentowo, efektywnie natomiast wzrasta, jak te kolumna czystego zysku w złotych wykazuje. Gdybyśmy dla przykładu w ostatnim okresie osiągnęli zysk równy pierwszemu okresowi tj. zł 29.195, wówczas stosunek procentowy czystego zysku wypadłby bardzo niekorzystnie i wynosiłby 2,15%, zamiast jak jest w rzeczywistości 7,72%. Pobrane sumy przez właściciela nie mają w zasadzie żadnego wpływu na końcowy wynik działalności przedsiębiorstwa,

jak to wykazywaliśmy na innym miejscu „Poradnika księgowego”, lecz mają wpływ na zwiększenie lub zmniejszenie końcowego czystego majątku. Gdyby więc właściciel pobrał mniejszą sumę w ostatnim okresie (np. zamiast zł. 42.650 sumę o zł 20.000 mniejszą) wówczas czysty majątek końcowy wynosiłby nie zł 61.366 lecz 81.366. Analizując otrzymane wyniki procentowe kosztów prowadzenia i czystego zysku w poszczególnych okresach stwierdzamy, że przedsiębiorstwo jest rentowne i pracuje z zyskiem godziwym przy stosunkowo niskich kosztach prowadzenia.

mgr M. Nowicki.

Wiadomości różne i komunikaty:

Kasowanie znaczków stemplowych na podaniach i świadectwach.

W szeregu instytucji i urzędów nie są znane a częstokroć źle stosowane przepisy o kasowaniu znaczków stemplowych; to samo dotyczy peentów, wnoszących rozmaite podania. Dla uniknięcia przykrych następstw, jakie w związku z tym wyniknąć mogą przy przeprowadzaniu kontroli ze strony władz skarbowych, podajemy poniżej obowiązujące w tej mierze zasady postępowania:

I. Opłaty stemplowe od podań:

Urzędnik biura podawczego powinien w razie uiszczenia opłaty za pomocą znaczków stemplowych skasować te znaczki, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo usunięto z nich oznaki skasowania poprzedniego. W celu skasowania należy albo:

a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze, albo:

b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem, bądź za pomocą pieczętki (kasownika) w ten sposób, aby końce linii znajdowały się poza znaczkami, na papierze. Jeżeli przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczym, kasuje znaczki stemplowe urzędnik przyjmujący podanie lub otwierający kopertę albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe skasowane w sposób, podany w poprzednich dwóch punktach ulegają ponownemu skasowaniu za pomocą wypisania daty skasowania atramentem na znaczkach przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego.

Z powyższych przepisów wynika, że:

1 Znaczki stemplowe na podaniu nie powinny być kasowane przez tą samą stronę, bo to utrudnia rozpoznanie, jak wyglądał znaczek przed skasowaniem i może wzbudzić podejrzenie, że go podrobiono lub przerobiono albo usunięto z niego oznaki skasowania poprzedniego.

Dopuszczalne jest dziurkowanie znaczków stemplowych po ich nabyciu a przed ich naklejeniem w ten sposób, że szeregi dziurek tworzą litery stanowiące inicjały wyrazów, z których składa się firma osoby wnoszącej podanie.

Jeśli jednak strona wbrew zasadzie skasowała już znaczek umieszczony na podaniu, to ten fakt sam przez się nie uzasadnia kwestionowania takiego znaczka, dopiero w razie podejrzenia, że znaczek jest podrobiony, przerobiony lub nosi ślady poprzedniego skasowania, ma urząd skarbowy, który to dostrzeże, albo który otrzyma o tym zawiadomienie od innego urzędu państwowe go, przesłać znaczek do ekspertyzy, której wynik za decyduje o dalszym postępowaniu.

2 Kasowanie znaczka stemplowego naklejonego na podaniu przy jego wniesieniu powinno zawsze być dokonane dwukrotnie:

a) przez urzędnika biura podawczego (kancelarię), bądź przez urzędnika, który — poza biurem podawczym — pierwszy podanie otrzymuje,

b) przez urzędnika załatwiającego podanie. Urzędnik załatwiający podanie obowiązany jest zwracać uwagę, czy nastąpiło skasowanie wymienione pod a) i czy zostało dokonane w sposób prawidłowy.

II. Opłata stemplowa od świadectw:

W razie uiszczenia opłaty stemplowej od świadectwa za pomocą znaczków stemplowych, urząd wydający świadectwo, nakleja znaczki stemplowe na świadectwie i kasuje za pomocą pieczęci urzędowej.

Wyjątek stanowią świadectwa wymienione w art. 156 ustawy o opłatach stemplowych, a mianowicie:

1. akt nadania obywatelstwa polskiego,
2. akt zezwolenia na zmianę imion i nazwiska,
3. zezwolenie na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca,
4. zatwierdzenie statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej albo zmian w statucie,
5. zezwolenie na stałe prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego, wymagającego koncesji,
6. zezwolenie na przedłużenie godzin wstępu do lokalu publicznego (restauracji itp.) ponad czas, przewidziany w przepisach policyjnych, udzielone na czas nie dłuższy niż 3 doby,
7. akt nadania górniczego,
8. karty łowieckie wydane na okres dłuższy niż 14 dni,
9. zezwolenia na urządzenie wystaw i targów gospodarczych.

Znaczki stemplowe dostarczone do tych świadectw mają być naklejone na właściwym akcie, pozostającym w urzędzie, który wydaje świadectwo, uiszczenie opłaty za po-

mocą znaczków stemplowych umieszczonych na akcie ma być poświadczony na świadectwie. Nadto Ministerstwo Skarbu zgodziło się na niekwestionowanie procedury, na tym polegającej, że osoba wnosząca podanie o wydanie świadectwa urzędowego, nakleja na tym podaniu nie tylko znaczki stemplowe należne tytułem opłaty od podania, lecz także dalsze znaczki stemplowe tytułem opłaty od świadectwa.

Z powyższego wynika, że zasadniczo znaczki stemplowe dostarczony celem uiszczenia opłaty stemplowej od świadectwa, powinien być naklejony na samym świadectwie, a nie poza nim. W razie naklejenia znaczka na akcie pozostającym w urzędzie, należy go skasować za pomocą pieczęci urzędowej; w razie zaś naklejenia znaczka przez stronę na podaniu, należy skasować w sposób wskazany wyżej co do podań.

Zjazd wikliniarsko-koszykarski w Krakowie.

W Krakowie odbyły się w dniach 22 i 23 maja br. organizacyjne Walne Zebrania Ogólnopolskiego Zrzeszenia Eksporterów Wikliny, Obręczy i Wyrobów Koszykarskich oraz Ogólnopolskiego Związku Zrzeszeń Wikliniarsko-Koszykarskich.

Zebrania te były etapem końcowym akcji organizacyjnej przemysłu wikliniarsko-koszykarskiego, prowadzonej od kilkunastu miesięcy. Ostateczna struktura organizacyjna tego przemysłu przedstawia się następująco:

Centralną komórką reprezentującą całość interesów produkcji i przetwórstwa wikliniarskiego jest Ogólnopolski Związek Zrzeszeń Wikliniarsko-Koszykarskich z siedzibą w Krakowie. Zrzesza on:

1. Ogólnopolski Związek Plantatorów w Nowym Tomyslu,
2. Ogólnopolskie Zrzeszenie Przetwórców Wikliny i Wytwórców Obręczy w Poznaniu,
3. Ogólnopolskie Zrzeszenie Eksporterów Wikliny, Obręczy i Wyrobów Koszykarskich w Krakowie,
4. Ogólnopolskie Zrzeszenie Wytwórców Wyrobów Koszykarskich w Rudniku n/Sanem.

Zjazd w Krakowie zgromadził przedstawicieli zainteresowanych ministerstw, samorządów gospodarczych, spółdzielni, plantatorów oraz przetwórców wikliny, wytwórców obręczy i wyrobów koszykarskich z całej Polski. Dał on możność obecnym zapoznania się z całokształtem sytuacji w przemyśle wikliniarskim zarówno na odcinku produkcji i przetwórstwa wikliny jak i w dziedzinie możliwości zbytu. Podkreślić należy, że Polska posiada obecnie największe w Europie obszary plantacyjne, których powierzchnia wynosi łącznie z ziemiami odzyskanymi ok. 3.100 ha. W obecnych warunkach wyłącznym prawie dostawcą wikliny jest okręg wielkopolski a w szczególności powiaty nowotomyski, międzychodzki i przyległe.

Plantacje wikliny zaniedbane w czasie okupacji niemieckiej, nie są narazie odpowiednio eksploatowane, a to na skutek braku wykwalifikowanych plantatorów i przetwórców, z których większość przed wojną stanowili Niemcy, trudności kredytowych, trudności zbytu itp. Opłacalność produkcji a co za tym idzie większe zainteresowanie się nią może zapewnić przede wszystkim eksport. Należy zaznaczyć, że przed wojną wartość eksportu wikliny, obręczy i koszyków łącznie sięgała cyfry 6.000.000 zł. W okresie powojennym dokonano już transakcji eksportowej do Szwecji, w przygotowaniu są dalsze.

Na Zjeździe wysunięto szereg dezyderatów pod adresem władz, z których najważniejsze są:

1. zapewnienie opłacalności eksportu a co za tym idzie i produkcji wikliny,
2. uruchomienie odpowiednich kredytów dla przetwórców,
3. zorganizowanie akcji instruktorskiej wśród drobnych rolników.

Obecni na zebraniu przedstawiciele odnośnych ministerstw ustosunkowali się przychylnie do wysuniętych wniosków.

Do zarządu Ogólnopolskiego Związku Zrzeszeń Wikliniarsko-Koszykarskich, wybrano po dwóch delegatów poszczególnych Zrzeszeń, wchodzących w skład Związku. Skład osobowy ściślejszego zarządu przedstawia się następująco:

Prezes — dyr. K. Majewski, Kraków,
W-Prezes — inż. K. Staffa, Kraków
Sekretarz — Pawłowski, Rudnik nad Sanem,
Skarbnik — inż. K. Frankowski, Zbąszyń.

HANDEL ZAGRANICZNY.

STANY ZJEDNOCZONE.

Firma Louis Goldey, 541 West 34th Street, New York 1, USA. pragnie eksportować do Polski używaną odzież, reparowaną i niereparowaną, chemicznie czyszczoną i dezynfekowaną.

Wykaz cen na poszczególne rodzaje odzieży jak również dane dot. opakowania znajdują się w posiadaniu Izby (pok. nr. 10). Firma koresponduje w języku angielskim i francuskim.

SZWAJCARIA.

W posiadaniu Izby znajduje się kilka egzemplarzy okazowych pisma „L'Indicateur Industriel” w języku francuskim, wydawanego w Szwajcarii, poświęconego zagadnieniom technicznym i gospodarczym. Zainteresowani mogą przejrzeć to pismo jak również dowiedzieć się o warunkach prenumeraty i adresie redakcji w Izbie Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu (pok. nr. 10).

INDIE BRITYJSKIE.

Firma The Asian Import Company Manufacturers' Representatives, & Commission Agents, Karachi 1 Post Box Nr 552, interesuje się importem do Indii wyrobów szklanych, porcelanowych, emaliowanych, wyrobów optycznych, dzianych, butelek szklanych, szcotek, wyrobów gumowych, kłódek, haftów, artykułów biurowych, olejków eterycznych, farb, kleju, chemikalii itp. Zainteresowane w eksporcie wymienionych artykułów firmy, mogą zwrócić się bezpośrednio pod wyżej wskazanym adresem, przesyłając swe oferty, katalogi ewtl. próbki.

Firma koresponduje w języku angielskim.

FINLANDIA.

Firma O.-Y. Apta A.-B. Helsinki Georgsgatan 27 A zajmująca się handlem hurtowym, oraz importem wszelkiego rodzaju środków farmaceutycznych, chemicznych, artykułów drogeryjnych i surowców dla przemysłu chemicznego i farmaceutycznego, pragnie nawiązać kontakt z eksporterami polskimi wymienionych artykułów. Firma ta skłonna jest przyjąć przedstawicielstwa odnośnych firm eksportowych polskich. Koresponduje w języku angielskim.

Firma Richard Dahn, Helsinki, Bulevarden 34 A, importująca pasze, artykuły spożywcze, owoce, konserwy itp. pragnie nawiązać kontakt z firmami polskimi, zainteresowanymi w eksporcie tych artykułów. — Koresponduje w języku angielskim.

WĘGRY.

Firma Leopold Reitzer & Co., Szeged (Węgry) pragnie nawiązać stosunki handlowe z polskimi importerami towarów kolonialnych, korzeni, nasion warzywnych. Koresponduje w języku francuskim. P.

RUMUNIA.

Na podstawie układu handlowego z Polską, Rumunią w zamian za polski węgiel ma dostarczać ropę, rudy manganowe, groch. Pierwsze transporty olejów mineralnych dotarły już do Polski.

Wojewódzka Komisja Notowania Cen w Poznaniu

Notowania cen ziemiopłodów za okres od 1—15 maja 1946 r.

Ceny przeciętne na terenie województwa poznańskiego płacone rolnikom za dostawy w mniejszych ilościach (nie wagonowych) — w zł za 100 kg.

Zyto	1.300,—
Pszenica	3.220,—
Jęczmień	1.240,—
Jęczmień kaszany	1.220,—
Owies	1.160,—
Gryka	—
Proso	—
Ziemiaki	280,—
Groch Wiktoria	2.400,—
Groch zielony	2.300,—
Fasola biała	—
Fasola kolorowa	—
Rzepak	4.300,—
Rzepak	3.900,—
Siemię lniane	3.800,—
Siemię konopne	—
Mak biały	—
Mak niebieski	—
Gorczyca	—

Tendencja nadal utrzymana.

Gdzie można nabyć Tygodnik Gospodarczy:

Białystok	Księg. J. Zawadzki	Kilińskiego 15
Bydgoszcz	" N. Gieryn	Pl. Teatralny 43
Chorzów	" W. Grzesiewska	
"	" K. Schaefer	Wolności 22
Częstochowa	" Stow. Przemysł	Aleja 33
Gdańsk-Wrzeszcz	" A. Krawczyński	Ks. Niszewskiego 3
Gdynia	" Niemierkiewicz	
"	" i Ska	Skwer Kościuszki 18
"	" Laskowicz Dan.	Kwiatkowskiego 13
Gniezno	" J. Weiss	Chrobrego 38
Jelenia Góra	" J. Purska	Konopnickiej 27
Katowice	" T. Mikulski	Mariacka 2
"	" H. Nikodemski	Św. Jana 14
"	" St. Król	Wesoła 42
Kielce	" Ossolineum	Podwale 5
Kraków	" Gebethner i Wolff	Rynek Główny 23
"	" Krzyżanowski	" " 36
"	" Czytelnik	" " 34
"	" Czytelnik	Pl. Mariacki 9
"	" „Prasa”	Basztowa 15
Lublin	" Budziszewski	Krak. Przedm. 39
Łódź	" St. Jamiołkowski	Piotrkowska 193
Olsztyn	" A. Hurowski	
Opole	" Św. Jacka	Koraszewskiego 18
Poznań		wszystkie księgarnie
Sopoty	" Dom Książki	Rokossowskiego 26
Szczecin	" Czytelnik	pl. Holdu Prusk. 8
Toruń	" Toruńska	W. Garbary 21
"	" K. Szmidt	W. Garbary 21
"	" Wł. Klich	Mickiewicza 31
Warszawa	" Światowid	Targowa 15
"	" Gebethner i Wolff	Targowa 48
"	" N. Księg. Techn.	Poznańska 12
"	" Trzaska, Ewert	
"	" Michalski	Marszałkowska 51
"	" Oficyna Księgar.	Pl. Trzech Krzyży 54
"	" M. Arct	Nowy Świat 35
Wrocław	" Czytelnik	Kryniczna 13

Prenumeratę kwartalną przyjmują wszystkie wyżej wymienione księgarnie, Urzędy Pocztowe oraz Administracja Tygodnika Gospodarczego: Księg. Wilak, Poznań, Kantaka 10. PKO. V-4085, Tel. 44-40.

Inowrocław - Zdrój

Reumatyzm, artretyzm, choroby serca, kobiece i dzieci, górnych dróg oddechowych.
Silne, złożone 31% solanki i borowina.
Źródło solankowe do picia i inhalacji.
Basen kąpielowy - Wodolecznictwo - Elektroterapia.
Prospekty wysyła Zarząd Zdrojcwiska.

D. H. Zachód

Hurtownia Artykułów Żelaznych, Odlewniczych i Instalacyjnych

Poznań, Dąbrowskiego 1 Telefony 42-22 39-50

Artykuły żelazne, żeliwne, garnki, guoździe, drut, drzwiczki, płyty, ruszty, siekiery, młotki, łańcuchy, łopaty, szpadle, buksy, siatki parkanowe, kłódki, pilniki, lyżki, haczyki do wędek itp.

Artykuły Instalacyjne: wanny, kuchenki gazowe, elektr., węglowe, piece łazienkowe, automaty, baterie, zlewy, umywalnie, sedesy, maszyny itp.

Papa wszystkich grubości

„ARTEBE”

Zb. Bąkowski

dawniej:

POZNAŃSKA CENTRALA DOŚWIAD. TECHNICZNYCH
Poznań, Kantaka 10
Telefon 26-05

Dział Artykułów Technicznych
Dział Elektrotechniczny

Przedstawicielstwo:
Fabryki R. Tschakert, Warszawa
na województwo poznańskie
i ziemie odzyskane

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-66

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska Agencja Reklamy Fr. Krajna — Spadkobiercy Poznań, ul. Fr. Ratajczaka 7 — Tel. 30-80 i oddz. Kraków Rynek Gl. 46 — Tel. 503-66

Administracja: Księgarnia Wilak Poznań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V - 4085
Cena numeru 10,— zł. prenumerata kwartalne 100,— zł